

къмъ проекта на земитѣ, за които претендиратъ сърбитѣ, прѣдставенъ въ С. Стефано, като старо сръбски сж означени: Ново-пазарски санджакъ, сѣверна Македония (Дебъръ, Велесъ, Шипъ, Джумая) и частъ отъ западна България (Радомиръ, Кюстендилъ, Драгоманъ, Бѣлоградчикъ и Видинъ)<sup>1)</sup>. Географичната и исторична наука се обръща на единъ ластикъ, който всѣки опъва толкова, колкото му се ще, докато въ наше врѣме дойде до тамъ, че да досегне цѣла източна България и Тракия — отъ Варна до стѣнитѣ на Цариградъ. За българитѣ не остава мѣсто никакъ. Отнама имъ се и историческото минало, не защото сж го нѣмали, но защото, споредъ сръбскитѣ автори, сж били лишени отъ съзнанието, че сж сърби. И всичко това, което се знае отъ науката за българско, въ сжщностъ е било сръбско. Просто, цѣль свѣтъ е живѣлъ въ единъ продължителенъ снъ, въ какъвто сж живѣли и всички българи, за да се събуди подъ влиянието на сръбскитѣ пропагандисти съ съзнанието, че българитѣ сж сърби, и че това, съ което се гордѣятъ тѣ, е чисто и просто сръбска гордостъ. Ето обяснението на това: отъ Азия нахлуватъ татари въ Тракия (679 г.) и завладѣватъ въ нея четире малки „сръбски“ княжества, като ги обединяватъ въ едно княжество, на което даватъ името България. Но защото завоевателитѣ сж били малобройни и не сж могли да наложатъ своя езикъ, били сж принудени да усвоятъ езика на поробенитѣ сърби, като сж внесли само татарски остатъци, запазени и до днесъ въ този езикъ, ведно съ името на държавата — България. Затова и българскиятъ езикъ до днесъ е тѣй неизразителенъ и несвършенъ въ сравнение съ другитѣ славянски езици<sup>2)</sup>.

<sup>1)</sup> Милюковъ, стр. 90—91.

<sup>2)</sup> Das kirchlich — religiöse Leben bei den Serben von Episkop Nikanor Ružičitsch, Göttingen, 1896, стр. 16—17. „Zu diesen ungünstigen inneren Verhältnissen kam noch ein äusseres Unglück, nämlich von Asien drängten die Tataren nach Thracien (Jahr 679) und eroberten dort vier serbische kleine Fürstentümer und vereinigten sie in einem Staat, welchem sie den Namen *Bulgarien* nach ihrer Sprache gaben. Weil aber die Zahl der Eroberer viel kleiner war als die Zahl der Unterworfenen, konnten die ersteren nicht auf letztere ihre tatarische Sprache übertragen, darum erlernten sie die Sprache der unterworfenen Serben und behielten mit tatarischen Resten bis auf den heutigen Tag diese Sprache, nur der Name des Staates blieb und wurde mit dem von den Eroberern herkommenden Worte *Bulgarien* bezeichnet, Deshalb ist die bulgarische Sprache heute noch so unbeholfen und höchst unvollkommen neben den anderen slavischen Dialekten“. Като изхожда отъ положението, че всички славяни сж сърби, изкарва нашата история чисто сръбска; сръбска е и старо-българската просвѣта и култура, както сж сърби и всичкитѣ ѣ прѣдставители: Кирилъ, Методи, Климентъ, Сава и пр. Съ тази логика ще дойдемъ до заключението, че Сърбия би